

Adhezní řízení

Náhradu nákladů poškozených v adhezním řízení podle § 154 odst. 1 trestního řádu nelze vyloučit jen kvůli plnění z pojištění odsouzeného a obecné soudy musí její případné snížení řádně odůvodnit. Pokud tak neučiní a nevypořádají se s argumentací poškozených, porušují jejich právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Pokud trestní soudy při stanovení odměny ustanoveného obhájce bez řádného odůvodnění vyloučí použití § 12 odst. 4 advokátního tarifu v případě, kdy toto ustanovení použít mají, porušují právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stejného porušení se dopustí, pokud totéž ustanovení použijí na úkony, na které nedopadá.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 1342/24 ze dne 17.9.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelů 1. R. S., 2. J. H. a 3. nezletilé Z. H., zastoupené zákonnými zástupci R. S. a J. H., všech zastoupených Mgr. Ing. K.B., advokátkou, sídlem B., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. února 2024 č. j. 5 To 19/2024-219 a usnesení Okresního soudu v Blansku ze dne 14. listopadu 2023 č. j. 1 T 28/2023-196, za účasti Krajského soudu v Brně a Okresního soudu v Blansku, jako účastníků řízení, tak, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. února 2024 č. j. 5 To 19/2024-219, v části již rozhodoval o stížnostech a právu na náhradu nákladů 1. a 2. stěžovatele, bylo porušeno jejich právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na právní pomoc zaručené čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. února 2024 č. j. 5 To 19/2024-219, v části, již rozhodoval o stížnostech a právu na náhradu nákladů 1. a 2. stěžovatele, se ruší. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Stěžovatelé se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, domáhají zrušení v záhlaví označených rozhodnutí obecných soudů. Stěžovatelé tvrdí, že napadená rozhodnutí porušují jejich ústavně zaručená práva podle čl. 11, čl. 36, čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě a porušují i čl. 1 odst. 1 Ústavy.

2. Stěžovatelé byli poškozenými v řízení vedeném u Okresního soudu v Blansku (dále jen "okresní soud") pod sp. zn. 1 T 28/2023. Odsuzujícím rozsudkem okresního soudu jim bylo přiznáno právo na náhradu škody a nemajetkové újmy, která jim byla trestným činem odsouzeného způsobena. Stěžovatelé následně podali návrh na přiznání náhrady nákladů potřebných k účelnému uplatnění jejich nároku v trestním řízení, včetně nákladů vzniklých přizváním zmocněnkyně. Okresní soud napadeným usnesením odsouzenému uložil povinnost část požadovaných nákladů nahradit a ve zbytku stěžovatelům náhradu nákladů nepřiznal.

3. Krajský soud v Brně (dále jen "krajský soud") stížnosti všech stěžovatelů zamítl a nově rozhodl tak, že návrhy zletilých stěžovatelů na přiznání náhrady nákladů zamítl, zmocněnkyni zamítl právo na odměnu. Za účelné považoval 8 úkonů právní služby. Zdůraznil, že stěžovatelům byla přiznána jak náhrada škody, tak náhrada nemajetkové újmy. Tarifní hodnotu rozhodnou pro výpočet náhrady nákladů řízení proto určil jako součet těchto tarifních hodnot. U škody považoval za tarifní hodnotu 10 000 Kč, a v případě, že by byla přisouzena vyšší částka, pak by byla tarifní hodnotou tato takto přiznaná částka. U nemajetkové újmy s ohledem na analogické použití § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, vycházel vzhledem k výši přiznaných částek přesahující 50 000 Kč z tarifní hodnoty 50 000 Kč. Dále uvedl, že při výpočtu náhrady je třeba při společném zastupování zohlednit, zda určitý úkon byl učiněn ve prospěch jen jednoho stěžovatele, nebo ve prospěch všech. Za samostatné úkony podle něj náležela každému stěžovateli náhrada nákladů snížená podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Za ostatní úkony, jež jsou svou povahou úkony úhrnnými, bylo spravedlivé určit odměnu všem stěžovatelům pouze jednou, a to bez aplikace § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Tyto úkony totiž zmocněnkyně stěžovatelů vykonala pouze jednou a současně. Odkázal přitom na rozhodovací praxi a na usnesení ze dne 1. 9. 2020 sp. zn. II. ÚS 1161/19 a ze dne 1. 12. 2020 sp. zn. IV. ÚS 3118/20. Pro stanovení tarifní hodnoty vyšel z nejvyšší přiznané částky ze všech stěžovatelů, tedy z částky přiznané stěžovateli. Podle krajského soudu tak celková výše nákladů vzniklých přibráním zmocněnkyně u stěžovatele činila 28 693 Kč, u nezletilé stěžovatelky 17 933 Kč a u stěžovatelky 16 694 Kč. Krajský soud dále z vyžádané zprávy od obchodní společnosti ČSOB Pojišťovna, a. s. (dále jen "pojišťovna") zjistil, že stěžovatelům bylo na nákladech právního zastoupení postupně vyplaceno finanční plnění o celkové výši 95 903 Kč. Proto dospěl k závěru, že požadovaná náhrada nákladů za zastoupení zmocněnkyni již byla plně uhrazena. Poškození, a tedy i stěžovatelé, mají nárok na přiznání nákladů potřebných k účelnému uplatňování nároku na náhradu újmy pouze jednou. Nezletilá stěžovatelka jako zvlášť zranitelná oběť má nárok na bezplatnou právní pomoc, nicméně odměna zmocněnkyni byla již vyplacena pojišťovnou.

II. Argumentace stěžovatelů

4. Stěžovatelé s napadenými rozhodnutími nesouhlasí. Stěžovateli správně měla náležet náhrada ve výši 83 882,04 Kč, nezletilé stěžovatelce ve výši 80 048,76 Kč a stěžovatelce 81 326,52 Kč. Usnesení okresního soudu je nesprávné vzhledem ke špatné aplikaci advokátního tarifu a použití § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Navíc okresní soud nezohlednil postavení nezletilé stěžovatelky jako oběti zvlášť zranitelné. Krajský soud pak excesivně sloučil nárok stěžovatelů spojený s právním zastoupením zmocněnce v trestním řízení s odlišným nárokem na náhradu nákladů vynaložených při uplatnění nároku na pojistné plnění vůči pojistiteli. Své rozhodnutí navíc dostatečně neodůvodnil, přestože je v rozporu se stávající judikaturou vrcholných soudů. Stěžovatelé nesouhlasí ani s určením tarifní hodnoty u nemajetkové újmy, ve vztahu ke které by mělo dojít ke změně náhledu na rozhodovací praxi. Dále krajský soud dospěl k nesprávnému závěru ohledně úkonů "nahlížení do spisu" a "účast na veřejném zasedání", za které podle něj stěžovatelům nenáleží náhrada nákladů. Aktivní zapojení do trestního řízení je přitom možnou formou vyrovnání se s následky trestného činu. Stěžovatelé dále zpochybňují hodnocení úkonu zmocněnkyně "účast u výslechu stěžovatele" jako úkonu samostatného. Zmocněnkyně při tomto úkonu byla přítomna ve prospěch všech stěžovatelů. Stěžovatelé zároveň nesouhlasí i s určením výše tarifní hodnoty u společných úkonů, kterou krajský soud dostatečně neodůvodnil.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

5. V rozsahu, v jakém směřuje ústavní stížnost proti výroku napadeného rozhodnutí krajského soudu o odměně zmocněnkyně a o její stížnosti, je podána osobou zjevně neoprávněnou [§ 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu]. Oprávněná, o jejímž nároku bylo rozhodováno, ústavní stížnost svým jménem nepodala.

6. Aktivní legitimaci k podání ústavní stížnosti nemá ani nezletilá stěžovatelka [§ 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu], když nebyla napadeným rozhodnutím nikterak zkrácena na svých ústavně zaručených právech. V napadeném rozhodnutí krajského soudu jí bylo přiznáno postavení zvláště zranitelné oběti s právem na bezplatné právní zastoupení (§ 51a odst. 2 zákona č. [141/1961 Sb.](#), o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (trestní řád), a krajský soud rozhodoval nikoliv o jejím nároku, ale nároku zmocněnkyně (bod 21).

7. Ústavní soud shledal, že ve zbylém rozsahu ústavní stížnost byla podána včas oprávněnými stěžovateli, kteří byli účastníky řízení, v němž byla napadená rozhodnutí vydána. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelé jsou právně zastoupeni v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelé vyčerpali všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

IV. Vyjádření účastníků řízení

8. Ústavní soud zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům a vedlejším účastníkům řízení.

9. Odsouzený se v určené lhůtě žádným způsobem nevyjádřil a Ústavní soud tak měl za to, že se postavení vedlejšího účastníka vzdal (§ 28 odst. 2 a § 63 zákona o Ústavním soudu, ve spojení s § 101 odst. 4 občanského soudního řádu).

10. Okresní soud odkázal na nálezy ze dne ze dne 1. 3. 2023 sp. zn. II. US 357/22 a uvedl, že bez spisového materiálu (který toho času měl Ústavní soud) se nemůže blíže vyjádřit k případné duplicitě úkonů právní služby právního zastoupení v řízení o uplatňování nároků na pojistné plnění vůči pojistiteli podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a uplatňování nároku v řízení trestním.

11. Krajský soud ve svém vyjádření uvedl, že i přes obsah ústavní stížnosti odkazuje na jím vydané napadené usnesení, byť si je s ohledem na následnou judikaturu Ústavního soudu vědom diskutabilnosti, jakož i udržitelnosti závěrů o započtení nákladů trestního řízení na náklady za právní zastoupení vyplacené pojišťovnou.

12. Vyjádření účastníků řízení zaslal Ústavní soud stěžovatelům na vědomí a k případné replice. Stěžovatelé této možnosti nevyužili.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

A) Obecná východiska

13. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy obecných soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy) a zásadně není oprávněn zasahovat do jejich rozhodovací činnosti (srov. čl. 83 a čl. 90 Ústavy). V řízeních o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) proti rozhodnutí obecných soudů tedy není další přezkumnou instancí. Do rozhodování obecných soudů je oprávněn zasáhnout až tehdy, došlo-li k porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody [srov. např. nález ze dne 25. 1. 1995 sp. zn. II. ÚS 45/94 (N 5/3 SbNU 17)].

14. K rozhodnutím o nákladech řízení Ústavní soud konstantně přistupuje rezervovaně a podrobuje je omezenému ústavněprávnímu přezkumu [srov. např. nálezy ze dne 5. 10. 2021 sp. zn. I. ÚS 2174/20 (N 174/108 SbNU 120), bod 20, nebo ze dne 3. 9. 2019 sp. zn. II. ÚS 3627/18 (N 155/96 SbNU 31), bod 15]. Ústavní stížnosti proti rozhodnutím obecných soudů o nákladech řízení jsou zpravidla zjevně neopodstatněné, neprovázejí-li posuzovanou věc takové (mimořádné) okolnosti, které ji činí co do ústavní roviny dostatečně významnou. O to mimořádnější okolnosti, typicky v podobě významného přesahu vlastního zájmu stěžovatele, musejí být dány ve věcech, kde sporná výše nákladů nepřevyšuje ani hranici bagatelnosti. Uvedený požadavek dostatečného ústavního významu věci zajišťuje, aby se Ústavní soud mohl plně soustředit na plnění své úlohy orgánu ochrany ústavnosti. Je-li v konkrétní nákladové věci přítomna mimořádná okolnost zakládající její dostatečný ústavní význam, a je proto vydán nález, nelze z toho dovozovat, že Ústavní soud k věcnému přezkumu posléze automaticky připustí všechny obdobné stížnosti, v nichž je namítán rozpor s takovým nálezem. Tvrzený rozpor musí být u nákladových věcí doplněn dalšími okolnostmi, typicky přesahem vlastního zájmu stěžovatele, aby jej Ústavní soud věcně posoudil [stanovisko pléna ze dne 5. 3. 2025 sp. zn. Pl. ÚS-st. 60/24 (97/2025 Sb.), bod 34, nález ze dne 8. 4. 2025 sp. zn. I. ÚS 2552/24, bod 27].

15. Ústavní soud se opakovaně vyjádřil k povaze nároku na náhradu nákladů spojených s účastí poškozených v trestním řízení a jeho odlišností od nároku na náhradu nákladů vynaložených při uplatňování nároků na pojistné plnění vůči pojistiteli. Druhý z nich má základ v § 6 odst. 2 písm. d) zákona č. [168/1999](#) Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, a zahrnuje účelně vynaložené náklady spojené s právním zastoupením poškozeného při uplatňování nároků na pojistné plnění vůči pojistiteli. Oproti tomu § 154 odst. 1 a 2 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zakládá nárok poškozených na náhradu nákladů vzniklých vůbec v souvislosti s jejich účastí na trestním řízení a u poškozených, kterým byla alespoň zčásti přiznána náhrada škody nebo nemajetkové újmy v penězích (potažmo přiznán nárok na vydání bezdůvodného obohacení), na náhradu nákladů potřebných k jeho účelnému uplatnění v trestním řízení. Oba nároky tak je třeba důsledně rozlišovat (např. nálezy ze dne 15. 1. 2025 sp. zn. IV. ÚS 2744/24, bod 17 a násl., ze dne 17. 4. 2024 sp. zn. IV. ÚS 338/24, bod 13, ze dne 1. 3. 2023 sp. zn. II. ÚS 357/22, bod 20 a násl.). Ačkoliv Ústavní soud nevylučuje možnost zohlednění pojišťovnou poskytnutého plnění, nelze bez dalšího pouze s odkazem na něj vzhledem k odlišnostem obou nároků nepřiznat poškozeným v trestním řízení náhradu nákladů.

16. Ústavní soud se opakovaně vyjadřoval i k výkladu § 12 odst. 4 advokátního tarifu (srov. nález ze dne 5. 3. 2025 sp. zn. IV. ÚS 1406/24, bod 20 a násl.). Při té příležitosti v návaznosti na svou judikaturu zopakoval, že advokátní tarif nezná žádný pojem společného úhrnného úkonu, proto není možné postupovat tak, jako by šlo o jeden úkon a jen za něj přiznat odměnu. Trestní soudy musí přiznat za každý dílčí společný úkon sníženou odměnu, tj. za každou část společného úkonu náleží snížená odměna. Případnou zjevnou nepřiměřenost výše náhrady nákladů v konkrétní trestní věci

mohou soudy řešit i jinými cestami (posouzením účelnosti jednotlivých úkonů zmocněnce či moderační pravomocí soudu), také tehdy však musí své závěry přesvědčivě zdůvodnit (§ 154 odst. 1, § 155 odst. 4 trestního řádu).

B) Aplikace obecných východisek na posuzovaný případ

17. Ústavní soud vzal v úvahu, že v právě posuzované věci jde o náhradu nákladů poškozených v adhezním řízení, tedy prostředků k zajištění i jejich veřejného subjektivního práva k účasti na trestním řízení [srov. náleze ze dne 22. 1. 2025 sp. zn. IV. ÚS 2050/24, bod 14]. Přihlédl také k tomu, že nárok stěžovatelů přesahuje hranici bagatelnosti (srov. výše, bod 4). Vzhledem k těmto specifickým okolnostem doprovázejícím posuzovanou věc tak přistoupil k jejímu k věcnému přezkumu.

18. Důvodem, pro který krajský soud stěžovatelům nepřiznal ani jím vypočtené náklady vzniklé přihráním zmocněnkyně, bylo započtení těchto nákladů na plnění poskytnuté pojišťovnou. Ústavní soud se tak nejprve zabýval ústavností tohoto postupu.

19. Jak již bylo výše uvedeno, Ústavní soud ve své judikatuře nevyločil možnost při přiznávání nákladů poškozeným v adhezním řízení dílčím způsobem zohlednit plnění, které poškození obdrželi od pojišťovny ve smyslu bodu 15. Nelze tak ale činit paušálně. Do výše přiznaných nákladů se tak může promítnout to, nakolik duplicitní byly úkony právní služby právního zastoupení v obou typech řízení (srov. náleze sp. zn. II. ÚS 357/22, bod 22). Z napadeného rozhodnutí krajského soudu nevyplývá, že by takovýmto způsobem postupoval. Jeho argumentace pouze obecným způsobem ztotožňuje úkony provedené vůči pojišťovně s těmi, které zmocněnkyně stěžovatelů učinila v trestním řízení. Do svých úvah žádným způsobem nepromítl odlišnou povahu obou nároků a nezkoumal ani případnou míru duplicity jednotlivých úkonů. Takový přístup zcela jistě obstát nemůže. Poškození tímto způsobem nemají být staveni před dilema, v jakém řízení budou své nároky uplatňovat.

20. Ústavní soud se dále zabýval ústavní konformitou aplikace § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Krajský soud při určení výše nákladů rozlišil tzv. samostatné úkony, za něž podle něj náležela každému stěžovateli náhrada nákladů snížená podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, a úhrnné úkony, které účtoval pouze jednou a § 12 odst. 4 advokátního tarifu na ně vůbec neaplikoval.

21. Obecný soud při rozhodování o nákladech řízení soud nemůže vyloučit aplikaci podzákoného právního předpisu či jeho části, aniž by řádně odůvodnil, proč je daný předpis či jeho část ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy v rozporu se zákonem či dokonce ústavním pořádkem (srov. náleze ze dne 28. 5. 2024 sp. zn. II. ÚS 2865/23, bod 10). Krajský soud svůj postup takovým způsobem nezdůvodnil a pouze uvedl, že považuje za "spravedlivé" určit odměnu pouze jednou. Odkázal-li pak na rozhodovací praxi a zejména na usnesení sp. zn. II. ÚS 1161/19 a sp. zn. IV. ÚS 3118/20, neuvedl, co konkrétně z těchto rozhodnutí dovozuje. Je třeba připomenout, že Ústavní soud nepřezkoumává rozhodnutí obecných soudů z pohledu porušení "běžné" zákonnosti nebo nesprávnosti, ale zabývá se toliko tím, zda při aplikaci práva nedošlo k porušení ústavních principů a základních práv a svobod účastníka řízení [srov. náleze ze dne 30. 6. 2004 sp. zn. IV. ÚS 570/03 (N 91/33 SbNU 377), dále náleze ze dne 8. 7. 1999 sp. zn. III. ÚS 224/98 (N 98/15 SbNU 17)]. V tomto kontextu je třeba přistupovat i k výkladu jeho rozhodnutí, zejm. tehdy, odmítl-li ústavní stížnost pro její zjevnou neopodstatněnost. V krajském soudem zmíněných usneseních tak Ústavní soud nehodnotil správnost toho kterého postupu či výkladu právního předpisu. Zabýval se pouze tím, zda v konkrétním případě došlo k porušení ústavně chráněných práv stěžovatelů. Usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost

navíc nemají tutéž právní relevanci jako nálezy (ať už vyhovující, či zamítavé) [srov. nálezy ze dne 30. 9. 2014 sp. zn. II. ÚS 1727/14 (N 181/74 SbNU 577)].

22. I v případech rušení rozhodnutí se uplatní požadavek na zdrženlivost Ústavního soudu. Protože již jen z těchto důvodů Ústavní soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu, nezabýval se podrobněji dalšími namítanými vadami.

VI. Závěr

23. Na základě výše uvedeného Ústavní soud ústavní stížnosti stěžovatelů vyhověl a zčásti zrušil napadené usnesení krajského soudu [§ 82 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu] bez nařízení jednání. Krajský soud v Brně je v dalším řízení vázán právním názorem Ústavního soudu. Zejména bude muset ústavně souladným způsobem aplikovat § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Dospěje-li následně k závěru, že při přiznání náhrady nákladů je třeba zohlednit plnění poskytnuté pojišťovnou, učiní tak v souladu s výše uvedeným a svůj postup dostatečně odůvodní. Zároveň Ústavní soud zdůrazňuje, že tímto rozhodnutím žádným způsobem nepředjímá, jak krajský soud rozhodne a v jaké výši náhradu nákladů stěžovatelům přizná.

24. V části, v níž směřovala ústavní stížnost proti výroku krajského soudu, jímž bylo zamítnuto právo na odměnu zmocněnkyně a její stížnost, a ústavní stížnost nezletilé stěžovatelky byla odmítnuta jako stížnost podaná osobou zjevně neoprávněnou [§ 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu].

25. Ústavní stížnost proti napadenému usnesení okresního soudu Ústavní soud jako nepřijatelnou odmítl [§ 43 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu], neboť v návaznosti na zrušení usnesení krajského soudu a s ohledem na zásadu minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů mu již dále nepřísluší přezkoumávat napadené rozhodnutí okresního soudu. Tento přezkum bude nyní na krajském soudu, který o stížnosti znovu rozhodne. Ústavní stížnost proti usnesení okresního soudu je tak procesním prostředkem předčasným (shodně např. nálezy ze dne 4. 9. 2024 sp. zn. IV. ÚS 1627/24, Bartízalová, body 18 a 27).

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)